

PRÁGAI ANZIKSZ

Prágából, hol most állandó Tavasz van
– s ezerkilencszázhatvannyolcat írnak,
mit küldjek én, mit egytagú-magam
(se nőm, se Tátrám, s nincs egy agaram,
hogy futását – mit lábam már nem óhajt,
– legalább lesném, elheverve oldalt
a Hradsin alján) – lustán nyúló sorral
elmondhatnék, hogy úgy értsed, ahogy van:
a Moldva csendes, szürkés folyamában
vaskor, atomkor hordaléka úszik,
az utcán sürgő emberek közt állok
egy kirakatnál: „Koholt perek” ... S kúszik
az éj a fényre, s fény gyúl ablakokban,
mögöttük asztal, akták, – s emberek közt
füstös viták, ítélő- s védőharc dúl,
másutt csók közben vetnek éjliköntöst.
Itt bölcső ring, ott sírt nyit jó a rossznak ...
(..)

Fáradt az ész – nincs útja most a szóznak.

(Prága, 1968. máj. 15.)

AMERIKA A SZÍVÁTÜLTETÉSEK KORÁBAN

Az óceánból vérhabot kavart
s a szirtek ormán átcsapott a szél,
feketén mint a gyászkendő, s zokogva
vállamra omlott ... Én, mint aki él,
de érzi: élte véges, nyomorultan
a Napba néztem, s nem mint aki fél,
kérdéstem: „Blaiberg mosolyára, költő:
ki adná szívét most e másikért?!” ...
Adnám magam! Adnám? – de vajh mit érne,
zubog-e úgy még ebben is a vér,
mint zubogott e kétszer-bátoréban?
S dölyfszövetségtől, orvtól ez se véd:
a Kánaánból – sírkeretek, a Jogból –
erőszak, ólom, vértócsák, pokolnász!
...Aki erős volt sorsát végigélni,
élére állva nyílt mellel egy új, s más
türelmetlenség szentebb igazának,
az örült-coltok fékvesztett honában:
lehet-e szívem annak új-szülője?!

Az Ő szívével kéne kezdjek itt
kommunistaként mindég valamit!

(1968. jún. 14.)

AJÁNDÉK ÁLLÓLÁMPA

(vedd: ez a lámpa néha éj ködén
hűbb lesz s kitartóbb, mint tehettem én)

TE IS MEGÉRTED EGYSZER ASSZONYOM

Engem se vártak minden alkonyon
Isteni múzsák hársliget gyepére
Sokan szerettek bár de egy se mérte
Magáét ingyen! Égtem – s mint a fénye
Egyszer meggyújtott fáklyának!... Siettem,
Gyorsan csalódtam, lassabban szerettem
Érted tanultam csókolni, s a nászon
Rád vágyott minden rémegésem, nászom
Tőled volt terhes, mint lángomtól méhed
Ezer jajommal némán sírtam érted
Dadogva hányszor kerestem nevednek
Egyetlen húrján tépett hangszeremnek
Gyémántcsengésű testvérét, hiába:
Ybikos-darvak károgtak fölöttem
S mikor fulladtan, tépve összedőltem
Zsibbadt szívemmel: más hajolt fölébem,
Eリングatott egy árnyék, nyűtt ölében
Rád vártam ott is, angyalarcú lényed
Azóta is csak álmaimban éled
Sóvár karom közt lüktető valóvá.
S már egyre több, hogy ébren álmodom,
Zergelábakkal hányszor elfutottam,
Ólomlábakkal mégis utolértek
Napok, havak, – s tizennyolc év után Te!
Ybikos-darvak köröznek fölöttem:
Oly béke van már, ez sem úz el tőlem:
MOYNOZSSA REZSYGE DETRÉGEM SI ET

ím, itt e lámpa, tőlem és belőlem:

l	→	majd	→	ö
l				s
u				s
h				z
t				e
é				á
z				l
s				l

mégiscsak – s csak! – tied!

KÉT SOR J. JEVTUSENKÓNAK

(B. L.-el küldött üzenetére)

Ama egykori portré nem legyintés:
Költőtársamra volt, tán: feltekintés.